

РЕШЕНИЕ

№ 256

гр. Враца, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Мирослав Д. Досов
Камелия Пл. Колева

при участието на секретаря Виолета Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно гражданско дело № 20221400500381 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по въззивна жалба на „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от К. Ч. – главен изпълнителен директор и Б. В. – изпълнителен директор, чрез адв. Г. Я., срещу решение № 260047 от 17.06.2022 г, постановено по гр.д. № 1194/2021 г по описа на Районен съд – Враца, **в частта**, с която жалбоподателят е осъден да заплати на „ПМ-Груп 2018“ ЕООД на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сумата от 16174,92 лева, представляваща застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***/14.04.2020 г за вреди, причинени на лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“ с рег. № ВР***СХ от настъпило на 05.10.2020 г ПТП на главен път Враца-Криводол, за което е образувана щета № 44010612027159, ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпилото писмо за отказ за изплащане на обезщетение – 15.10.2020 г., до окончателното ѝ погасяване.

В останалата част, с която е отхвърлен предявеният от „ПМ-Груп 2018“ ЕООД срещу „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД иск с правно основание чл. 409 КЗ за разликата над присъдения размер от 16174,92 лева до пълния предявен размер от 17016,36 лева като погасен чрез прихващане, решението, като необжалвано, е влязло в сила.

Решението в атакуваната част се обжалва като неправилно, постановено в

противоречие с материалния и процесуалния закон. Пороците на съдебния акт се обосновават с оплаквания за липса на предпоставките за уважаване на иска по чл. 405, ал. 1 КЗ, противно на приетото от първоинстанционния съд. По-конкретно, твърди се, че описаният механизъм в исковата молба и заключението на вещото лице не отговаря на действителния, като се сочи, че заключението е оспорено като непълно и неправилно. Излага се, че от техническа гледна точка е невъзможно при тези увреждания лек автомобил „Ауди А6“ да запази положението на пътното платно, без да има последващо изместване. Твърди се, че при отговора на въпрос трети и определяне механизма на ПТП вещото лице не е определило опасната зона за спиране на лек автомобил „Мерцедес S500 4MATIC“ и не е посочил осветената зона. Прави се оплакване, че в заключението не се съдържат изчисления, подкрепящи изводите на експерта, като се сочи, че не са направени по технически път, почиват на снимковия материал по делото. Релевира се, че от снимкови материал, направен от КАТ, лек автомобил „Ауди А6“ е със щети в предната лява част, като след силен удар МПС-то е останало напречно на платното за движение, поради което при твърдения механизъм на ПТП от ищеца би следвало след приплъзващ се удар лек автомобил „Ауди А6“ да се завърти около оста си. Твърди се още, че водача на лек автомобил „Мерцедес“ не е предприел маневра за спиране въпреки правия участък, по който се е движил, и не е оставил спирачен път на мястото на настъпване на ПТП-то. Навеждат се доводи, че свидетелските показания допринасят да се приеме, че водачът на лек автомобил „Ауди А6“ не е нарушил правилата за движение по пътищата, движейки се по черен път с ограничена видимост поради растителност и предвид характера на пътя – с два последователни остри завоя, е съобразил поставения знак „Стоп“ като е спрял и се е огледал. Другият довод, с който се обжалва съдебния акт в посочената част, е, че тъй като се касае за тотална щета, то обезщетение се дължи само при представен документ за прекратена регистрация по арг. на чл. 390, ал. 2 КЗ, какъвто по делото не бил представен, поради което се прави извод, че не са налице предпоставките за плащане на застрахователно обезщетение. В допълнение се сочи, че от дължимото обезщетение при тотална щета, представляващо от действителната стойност на автомобила към датата на ПТП, следва да се приспадне стойността на запазените части.

При тези доводи се иска решението в обжалваната част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендират се направените пред двете съдебни инстанции разноски. При условията на евентуалност се прави възражение, че водача на лек автомобил „Мерцедес“ е допринесъл за настъпването на ПТП-то, тъй като не е предприел маневра за спиране, поради което се иска – в условията на евентуалност – ако искът се приеме за основателен, да бъде намалено обезщетението на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

С въззивната жалба се прави искане да бъде допусната повторна съдебно-автотехническа експертиза, която да отговори на въпросите, поставени на вещото лице при изготвяне на допълнителното заключение на съдебно-автотехническа експертиза пред първоинстанционния съд.

Въззивната жалба е връчена на „ПМ-Груп 2018“ ЕООД, от който в срок е постъпил писмен отговор, с който жалбата е оспорена като неоснователна, а решението в атакуваната му част се намира за правилно, обосновано и законосъобразно. В отговора се твърди, че пороците, въведени с въззивната жалба, са основани на неправилна преценка на доказателствата по делото. Посочва се, че всички елементи, за да бъде уважен иска, се установявали от представените доказателства, в това число и механизма на ПТП, за който свидетелствали заключението по съдебно-автотехническата експертиза, констативния протокол и показанията на водачите на двата автомобила. Твърди се, че тези доказателства са анализирани от районния съд в обжалвания съдебен акт, поради което крайният му извод се счита за обоснован. Възражава се срещу искането при изчисляване на обезщетението да се приспадне стойността на запазените части с довода, че текста на чл. 390, ал. 2 КЗ не определя механизма на изчисляване на обезщетение при тотална щета, при което размера на обезщетението възлизал на стойността на действително претърпените и доказани по размер вреди към датата на събитието по уговорената в застрахователната полица застрахователна сума по арг. от чл. 386, ал. 2 и чл. 400, ал. 1 и ал. 2 КЗ без прилагане на обезценка. Направеното възражение за липса на удостоверение за deregистрация като основание да се откаже заплащане на обезщетение се оспорва като неоснователен с довода, че въззивникът застраховател е изпаднал в забава в хода на административната преписка, защото не е изпълнил задължението си да deregистрира процесния автомобил, тъй като собственика му е следвало да се легитимира пред КАТ с удостоверение, издадено то самия застраховател. Твърди се още, че непредставянето на такова удостоверение не е основание да се откаже застрахователно обезщетение при предявен иск. Сочи се, че по делото няма доказателства за наличието на запазени части от автомобила, респ. за тяхната стойност.

При тези доводи е поискано решението в обжалваната му част да бъде потвърдено, ведно с всички произтичащи от това последици, включително присъждането на разноси, направени пред въззивната инстанция. Поискано е въззивният съд отново да провери допустимостта на въззивната жалба по отношение спазване на срока за обжалване.

С отговора не се представят и не се сочат нови доказателства. Заявява се становище за недопустимост и неоснователност на направеното с въззивната жалба доказателствено искане. Становището е аргументирано с настъпването на преклузия за доказателственото искане, с липса на конкретни съображения и аргументи за неговата допустимост на този етап от производството.

Въззивната жалба е връчена на третото лице-помага на страната на ответника – „ОЗК Застраховане“ АД, от който в срок е постъпил писмен отговор, с който се заявява, че дружеството се присъединява към подадената от „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД въззивна жалба. Изложено е, че въззивната жалба е основателна и обоснована. Сочи се, че от доказателствения материал не се установяват предпоставките за присъждане на обезщетение. Твърди се, че изведеният от вещото лице механизъм е нереализуем, изведен е не по технически път, а на база снимков материал, че заключението не съдържа отговори за опасната зона на спиране и осветената зона на лек автомобил „Мерцедес“. Релевира се, че по

делото не е представено удостоверение за прекратена регистрация на автомобила, поради което се заключава, че обезщетение не се дължи. Прави се възражение, че водача на лек автомобил „Мерцедес“ е допринесъл за настъпване на ПТП и обезщетението следва да бъде намалено на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Моли се въззивната жалба да бъде уважена, като се отмени решението на районния съд и вместо него се постанови друго, с което предявения иск да бъде отхвърлен, или в условията на евентуалност - да се приеме, че е налице съпричиняване, обуславящо намаляване на обезщетението.

Въззивникът „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, редовно уведомен за откритото съдебно заседание по делото, се представлява от адв. Богомилов, който моли за отмяна на атакуваното решение и отхвърляне на иска по подробно изложени във въззивната жалба съображения. Заявява, че се присъединява към становището, депозирано от третата подпомагаща страна. Претендира разноските, направени в двете съдебни инстанции.

Въззиваемото дружество "ПМ-Груп 2018" ЕООД, редовно уведомено за откритото съдебно заседание по делото, се представлява от адв. Д., който моли атакуваното решение да бъде потвърдено. Счита, че въззивникът в настоящето производство не е доказал изложените от него твърдения против обжалвания съдебен акт. Изразява становище за неоснователност и недоказаност на изложените от третото лице помагач твърдения. Препраща към изложеното в писмена отговор и на това основание намира за правилно и законно съобразно решението на районния съд. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение, чийто размер намира за съобразен с минималния по Наредбата.

Третото лице – помага на страната на ответника – въззивник в настоящото производство - „ОЗК Застраховане“ АД, редовно уведомено за с.з., не се представлява. Преди с.з. по делото е постъпило становище от пълномощника на дружеството - ю.к.Т., който заявява, че поради ангажимент, няма възможност да се яви в с.з. Не възразява да бъде даден ход на делото в негово отсъствие и се присъединява към оплакванията във въззивната жалба. В становището не се заявяват доказателствени искания. Моли се обжалваното решение да бъде отменено, като се прави възражение за прекомерност на възнаграждението по представения от насрещната страна списък на разноските.

Пред въззивния съд с определение № 455/19.09.2022 г е оставено без уважение направеното с въззивната жалба доказателственото искане за допускане на повторна съдебно-автотехническа експертиза, която да отговори на въпросите, поставени на вещото лице при изготвяне на допълнителното заключение на съдебно-автотехническа експертиза пред първоинстанционния съд. Мотива за недопускане на доказателственото искане е липсата на предпоставките по чл. 266 ГПК.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Районният съд е бил сезиран с искова молба от „ПМ – ГРУП 2018“ ЕООД против „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД с искане ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца сума в размер на 17 016,36 лева, представляваща застрахователно обезщетение по

щета № 44010612027159, заведена въз основа на застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г за застраховка „Каско+“ за собствения на ищцовото дружество лек автомобил, ведно със законната лихва от датата на постъпилото писмо за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение – 15.10.2020 г, до окончателното изплащане на сумата, алтернативно от депозиране на исковата молба – 18.03.2021 г, до окончателното изплащане на сумата.

В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения, че на 14.04.2020 г между страните е сключен застрахователен договор по застрахователна полица № *** – Автомобилна застраховка „Каско+“ с покритие Пълно каско, със срок от 15.04.2020 г до 14.04.2021 г, за собствения на ищцовото дружество лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“ с рег. № ВР***СХ, черен металик, дата на първа регистрация 28.06.2007 г, рама № WDD2211861A157933, двигател № 27396830164568. Застрахователната сума била в размер на 24960,00 лева, застрахователната премия – 1 639,87 лева, платима на 4 вноски. Първата вноска в размер на 420,71 лева била заплатена при сключване на договора, а втората вноска в размер на 420,72 лева била платена на 17.07.2020 г. Посочено е, че на 05.10.2020 г на главен път Враца – Криводол, след отнето от водача на другия автомобил предимство, настъпило ПТП, за което бил съставен протокол за ПТП от органите на ПП – КАТ. Заявено е, че застрахователят е своевременно уведомен и е образувана щета № 44010612027159. Наведени са доводи, че автомобилът е предаден за оглед и от експерт на застрахователя бил съставен опис – заключение по щета от 06.10.2020 г и с писмо изх. № 0-92-13206/15.10.2020 г застрахователят отказал да изплати обезщетение по образуваната преписка, тъй като декларираните при завеждане на преписката обстоятелства не съответстват на установените факти и събраните данни относно настъпилото събитие и естеството на уврежданията и механизма на получаването им. От ищеца било депозирано възражение на 19.10.2020 г, на което застрахователят не отговорил. Ищцовото дружество е посочило, че според него този отказ е бланкетен, неоснователен и неподкрепен с каквито и да било доказателства. Навел е довод, че не са налице предвидените в чл. 408, ал. 1 КЗ изчерпателно изброени случаи, в които застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, с оглед на което отказът бил неоснователен. Заявено е, че съгласно оферта от „Хуманик – 2010“ ООД стойността на оригиналните части е в размер на 16 257 лева, а стойността на труда – 759,36 лева, като в тези суми не са включени необходимите материали и консумативи за извършване на ремонта. При тези доводи е поискано предявеният иск да бъде уважен, като се присъдят и направените по делото разноски.

Ответникът „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, в срок е подал отговора на исковата молба, с който е оспорил иска по основание и размер. Отрекъл е описания в Протокол № 1495322 механизъм на настъпване на ПТП, считайки че същият не е възможен от техническа гледна точка и не съответства на заявените обстоятелства. Възразил е, че липсва пряка и непосредствена причинна връзка между събитието и претендираните от ищеца вреди. Релевирал е, че заявените вреди не са получени и не е възможно да са получени от ПТП с описания от ищеца механизъм, както и че не всички увреждания по автомобила са в

резултат от осъщественото на 05.10.2020 г ПТП. Навел е довод, че е налице основание за изключване отговорността на застрахователя, тъй като застрахованият не е предоставил вярна и точна информация за обстоятелствата, при които е настъпило застрахователното събитие, както и за вида и размера на вредите. Оспорил е размера на претенцията като прекомерно завишен, както и с довода, че претендираното обезщетение не съответства на действителните вреди и тяхната пазарна стойност. Посочил е, че застрахователят дължи обезщетение, което е равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Заявил е възражение за прихващане със сумата от 841,44 лева, представляваща дължими и незаплатени от ищеца трета и четвърта вноски от дължимата по договора застрахователна премия, кои са изискуеми с настъпване на застрахователното събитие. При тези съображения е поискал предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендирал е разноски.

С определение № 262504/19.05.2021 г, постановено по делото, и при направено искане, като трето лице-помагач на страната на ответника е конституирано „ОЗК Застраховане“ ЗАД. Уведомено за исковата молба, третото лице е подало писмен отговор, с който е оспорил предявения срещу ответника иск. Възразил е срещу механизма на настъпване на ПТП, считайки че то е настъпило изцяло по вина на водача на л.а. „Мерцедес“. Заявил е, че не са налице данни за допуснати от водача на л. а. „Ауди А6“ нарушения на правилата за движения. Изложил е, че л. а. „Ауди А6“ не е бил в движение по време на настъпване на ПТП, а водачът на другия автомобил не е предприел маневра за спиране. Оспорил е описания механизъм, посочвайки че при такъв удар л. а. „Ауди А6“ е следвало да се завърти около оста си. Освен това е навел твърдения, че двете МПС-та не са стигнали на собствен ход до мястото на ПТП. Релевирано е, че е налице съпричиняване и обезщетението следва да се намали. Заявил е, че е налице тотална щета и ищецът следва да представи документи за прекратена регистрация, а непредставянето ☐ ползва ответника и не го поставя в забава. Направено е възражение, че при наличието на тотална щета, стойността на запазените части е 30% и следва да се приспадне. Поискано е постановяване на решение, с което предявеният иск да бъде отхвърлен.

Районният съд е приел, че е сезиран с иск по чл. 405, ал. 1 КЗ за осъждане на ответника „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД да заплати на ищеца „ПМ – ГРУП 2018“ ЕООД сумата от 17 016,36 лева, представляваща застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г, за вредите, причинени на лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“ от настъпило на 05.10.2020 г ПТП на главен път Враца – Криводол, за което е образувана щета № 44010612027159, ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпилото писмо за отказ за изплащане на обезщетение – 15.10.2020 г, алтернативно от датата на предявяване на исковата молба – 18.03.2021 г, до окончателното ѝ погасяване. Изготвил е проект на доклад по делото, в който е разпределил доказателствената тежест между страните и е определил за безспорен факта за съществуването на застрахователно правоотношение по валидно сключен договор за имуществена застраховка имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г за лек автомобил „Мерцедес С

500, 4 матик“ с „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД. След запознаване с проекта за доклад, страните не са възразили срещу тази дейност на съда и докладът е бил обявен за окончателен. Възражения срещу доклада по делото и разпределената доказателствена тежест не се съдържат и във въззивната жалба.

Районният съд е приел с решението си предявеният иск за основателен за сумата от 16174,92 лева, представляваща застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г, за вредите, причинени на лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“, от настъпило на 05.10.2020 г. ПТП на главен път Враца – Криводол, за което е образувана щета № 44010612027159, ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпилото писмо за отказ за изплащане на обезщетение – 15.10.2020 г, до окончателното ѝ погасяване. За разликата над тази сума до пълния предявен размер на исковата претенция от 17 016,36 лева, съдът е отхвърлил иска като погасен чрез прихващане, т.е. уважавайки направеното възражение за прихващане от ответника за заплащане на трета и четвърта застрахователна премия всяка в размер на 420,72 лева или обща сума в размер на 841,44 лева.

За да постанови този резултат решаващият състав е установил, въз основа на представената застрахователна полица, сметка и талон част I на МПС/ наличието на застрахователно правоотношение между страните по валидно сключен договор за имуществена застраховка имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г за лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“, собственост на „ПМ – ГРУП 2018“ ЕООД, въз основа на който плащането на застрахователната премия е уговорено разсрочено на 4 вноски, всяка от които в размер на 420,71 лева, от които четири вноски платени са първите две, а останалите две са с падеж до 14.10.2020 г за третата вноска и до 14.01.2021 г за четвъртата. Въз основа на приет по делото протокол за ПТП № 1495322 от 05.10.2020 г, съставен на място от мл. автоконтрольор, решаващият състав е установил настъпването на ПТП на 05.10.2020 г, в 21:40 часа, на кръстовище между черен път в местността Лиляшка могила и път III-101 на км 9+870 участник 1 /л. а. „Ауди А6“/ при преминаване през кръстовище, регулирано с пътен знак, при наличие на пътен знак Б2 /Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство/, не спира, като отнема предимството и става причина за реализиране на ПТП с участник 2 /л.а. Мерцедес С500, 4 Матик“/, за което бил съставен и АУАН, а после НП на водача на л.а. „Ауди А6“ за извършено нарушение по чл. 50, ал. 1 ЗДвП. Приел е, че за ПТП застрахователят бил своевременно уведомен от собственика на застрахования автомобил - с уведомление от 06.10.2020 г, заедно с декларация, попълнена от водача на л.а. „Мерцедес С500, 4 матик“ за обстоятелствата около ПТП-то, а застрахователят описал щетите в заключение по щета № 44010612027159/06.10.2020 г., но отказал да изплати обезщетение съгласно писмо изх. № 0-92-13206/15.10.2020 г. Позовавайки се на изслушаното основно и допълнително заключения на САТЕ, решаващият състав е приел, че механизмът на ПТП-то е установен едностранно от всички доказателства, а именно л.а. „Ауди А6“ „засича“ л. а. Мерцедес С500, 4 матик“, излизайки от земния на главния асфалтиран път, заставайки напречно на пътя на л. а.

Мерцедес С500, 4 матик“, който го удря странично между предната и задната леви врати, като в резултат на удара л.а. „Ауди А6“ се премества няколко метра по пътното платно по посока движението на л. а. „Мерцедес С500, 4 матик“ и странично за самия л.а. „Ауди А6“ – посока негово дясно, при който удар е невъзможно да има ротация на л.а. „Ауди А6“, като земният и асфалтираният път са разположени Т-образно и е вероятно съобразно механизма л.а. „Ауди А6“ да е правел маневра „ляв завой“. Установено е, че траекторията на движение на лекия автомобил „Мерцедес“ след удара с лекия автомобил „Ауди“ не се е променила, като след удара лекият автомобил „Ауди“ се е установил перпендикулярно на платното за движение, в непосредствена близост пред лекия автомобил „Мерцедес“, като за автомобил „Мерцедес“ ударът е бил челен, а за автомобил „Ауди“ – страничен. Въз основа на заключенията на САТЕ решаващият състав е приел, че действителната пазарна стойност на лек автомобил „Мерцедес С500, 4 матик“ към датата на ПТП – 05.10.2020 г, е в размер на 24 568 лева, а общата стойност, необходима за отстраняване на настъпилите вследствие на ПТП материални щети по автомобила, в т. ч. резервни нови оригинални части, боя, консумативи и труд, е в размер на 17 882 лева, при което стойността на ремонта надвишава 70% от действителната стойност на автомобила и е нелице тотална щета. Прието е, че данните по делото вещото лице не е могло да се определи общото състояние на автомобила от преди ПТП-то, респ. да се определи има ли запазени части, както и не е било възможно да се определи скоростта на движение на двата автомобила поради липса на технически данни в тази насока. Установено е, че уврежданията по лекия автомобил са описани в опис-заключение по щета, изготвен от представител на ответното дружество, и в констативния протокол за ПТП, след посещение на органите на МВР на местопроизшествието, като според вещото лице, от техническа гледна точка имуществените вреди, нанесени на застрахования лекия автомобил „Мерцедес С500, 4 матик“, са получени по начина и механизма, посочен от протокола за ПТП и са в пряка причинно – следствена връзка между ПТП и описаните в опис-заключение щети. Експертното заключение е ползвано от районния съд с мотива, че е обективно и компетентно дадено, след анализ на всички доказателства по делото и в корелация с тях. Решаващият състав е изложил мотиви, че констатациите на вещото лице са в съзвучие с показанията на двамата свидетели - участници в процесното ПТП, които независимо един от друг пълно и последователно пресъздават обстановката при настъпване на произшествието, както и всеки от двамата пресъздава собствените си действия непосредствено преди, а и след настъпването на удара. Показанията на двамата свидетели са приети за достоверни от съда и въз основа на тях е приел за доказана по несъмнен начин посоката на движение на всеки от двамата, пътната обстановка /в тъмната част на денонощието, както и другите фактори, ограничаващи видимостта/, както и обстоятелствата по самия удар между двата автомобила – разположението им на пътното платно и целия механизъм на настъпване на ПТП.

При тези фактически изводи решаващият състав е заключил от правна страна, че са налице всички елементи от състава на приложимата правна норма – чл. 405, ал. 1 КЗ. Познавайки се на представените по делото протокол за ПТП, съставен от полицейски служител, посетил на място инцидента, и приемайки че същият има материалната

доказателствена сила за лично възприетите от длъжностното лице факти, касаещи механизма на ПТП, и изводите на вещото лице в основното и допълнителното заключение на съдебно-автотехническата експертиза, съдът е приел за установен механизма на процесното ПТП и причинно-следствената връзка между настъпилото ПТП и вредоносните последици. Случилото се съдът го е приел за настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит застрахователен риск в срока по имуществена застраховка „Каско+“, който не е приет и обезщетен от застрахователя. При тези мотиви отказът на ответното дружество е счетен за незаконосъобразен и неосноваващ се на доказаност на някоя от хипотезите по чл. 408 КЗ. В мотивите си решаващият състав е дал обстоятелствен отговор на всяко едно от възраженията на ответника и третото лице-помагач по делото. По-конкретно, отхвърлил е възражението за недоказаност на механизма на ПТП, наличието на причинно – следствена връзка между ПТП и констатираните увреждания по автомобила с доказателствената сила на приетия като доказателство протокол за ПТП, а също с обосноваването и пълнотата на заключенията на вещото лице. Възражението за съпричиняване е отхвърлено с мотива, че не са представени доказателства от страната, която се позовава на него, за да се приеме за доказано. Освен това, съдът е обърнал внимание, че се касае за ангажиране на отговорност по имуществената застраховка „Каско“, а не по застраховка „Гражданска отговорност“, в който случай е без правно значение поведението на водача на лекия автомобил при настъпването на ПТП, неговата противоправност и вината му, т.е. механизмът на ПТП. Решаващият състав е дал отговор на възраженията, касаещи добросъвестното поведение на застрахования, посочвайки, че застрахованият е изпълнил задълженията си при настъпване на застрахователно събитие, предвидени в чл. 9 от ОУ – да уведоми застрахователя и да предостави посочените в чл. 9.6.1 и чл. 9.6.8 от ОУ документи. Мотивирал се е, че направеното възражение е бланкетно и не е подкрепено с доказателства, даващи основание да се приложи някоя от хипотезите на отказ по чл. 408 КЗ. Досежно размера на обезщетението, съдът е приел, че се касае за тотална щета, в който случай и позовавайки се на чл. 12.3, 12.3.1 от ОУ, чл. 368 КЗ и съдебната практика е заключил, че дължимото обезщетение при настъпване на застрахователно събитие, довело до тотална щета е действителната стойност на вещта към момента на застрахователното събитие, но не повече от застрахователна сума, от която се приспада стойността на запазените части. Констатирал е обаче, че по делото не са наведени твърдения, нито има доказателства за наличието на запазени части от автомобила, респ. за тяхната стойност, а същевременно претендираното застрахователно обезщетение е в доста по-нисък от застрахователната сума, респ. от пазарната стойност на МПС размер. При това положение районният съд е счел, че с присъждането на търсената сума не би се стигнало до неоснователно обогатяване на застрахования за сметка на застрахователя, каквато е и целта на приспадането на запазените части и е приел иска за основателен за пълния размер. Основателността на иска е довело до разглеждане на направеното от ответното застрахователно дружество възражение за прихващане, което решаващият състав е счел за основателно. Мотивирал е крайния си извод, основавайки се на доказателствата, от които е установил, че остават неплатени и падежирали две вноски по сключения договор,

възлизащи в общ размер на 841,44 лева, при което и с оглед съществуването на две насрещни изискуеми и ликвидни вземания на страните, е заключил че следва да се погасят до размера на по-малкото от тях и следователно от дължимото на ищеца застрахователно обезщетение в размер на 17 016,36 лева е приспаднал дължимите на ответника трета и четвърта вноски по застрахователния договор в общ размер на 841,44 лева. Така с решението съдът е присъдил на ищеца остатъка от застрахователно обезщетение след извършеното приспадане в размер на 16 174,92 лева, ведно със законната лихва. С оглед изхода на делото и съобразно отхвърлената, респ. уважената част от иска, решаващият състав е възложил на страните разноските по делото.

Настоящият съдебен състав, като съобрази наведените оплаквания в жалбите, доводите в писмената молба на ответника и събраните по делото доказателства, основавайки се на своето вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото застрахователна полица, сметка и талон част I на МПС, а и не е спорно между страните, че съществува застрахователно правоотношение между по валидно сключен договор за имуществена застраховка имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г за лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“, собственост на „ПМ – ГРУП 2018“ ЕООД, с въззиваемото дружество „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, въз основа на който плащането на застрахователната премия е уговорено разсрочено на 4 вноски, всяка от които в размер на 420,71 лева, от които четири вноски платени са първите две, а останалите две са с падеж до 14.10.2020 г за третата вноски и до 14.01.2021 г за четвъртата. От общите условия, приложени към договора и представени по делото, се установява, че сключената застраховка покрива щети от ПТП /раздел II, чл. 2.3. във връзка с чл. 2.1.3/, като застрахователят е предвидил случаи на отказ от покритие на щети, сред които деклариране пред застрахователя на обстоятелства за събитието, вида и размера на вредите, несъответстващи на действителните, както и в случаите на представяне на неистински документи или такива с невярно съдържание.

Спорен от фактическа страна се явява механизма на ПТП. Несъмнено от приложения протокол за ПТП и изслушаната и неоспорена от страните съдебно-автотехническа експертиза се установяват датата, времето, мястото, участниците и механизма на ПТП. Произшествието се е случило на 05.10.2020 г в 21:40 часа на кръстовище между черен път в местността Лиляшка могила и път III-101 на км 9+870 участник 1 /л. а. „Ауди А6“/ при преминаване през кръстовище, регулирано с пътен знак, при наличие на пътен знак Б2 /Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство/, не спира, като отнема предимството и става причина за реализиране на ПТП с участник 2 /л.а. Мерцедес С500, 4 Матик“/, за което бил съставен и АУАН, а после било издадено и НП на водача на л.а. „Ауди А6“ за извършено нарушение по чл. 50, ал. 1 ЗДвП. Описаният механизъм съответства както на описанието, съдържащо се в съставения на място от полицейски служител протокол за ПТП, който според константната съдебна практика е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в

него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП, така и на заключението по САТЕ. Заключението е дадено от компетентно лице, което, след като се е запознало с приложените по делото документи, е дало пълни и изчерпателни отговори на всички поставени въпроси. Така, вещото лице е потвърдило и обяснило механизма на ПТП, описан в протокола, и е отрекло теориите на въззивника, че подобен механизъм на ПТП е невъзможен. Подробно е описан удара – л.а. „Ауди А6“ „засича“ л. а. „Мерцедес С500, 4 матик“, излизайки от земния на главния асфалтиран път, заставайки напречно на пътя на л. а. „Мерцедес С500, 4 матик“, който го удря странично между предната и задната леви врати, в резултат на удара л.а. „Ауди А6“ се премества няколко метра по пътното платно по посока движението на л. а. „Мерцедес С500, 4 матик“ и странично за самия л.а. „Ауди А6“ – посока негово дясно, при който удар вещото лице е категорично, че няма как да има ротация на л.а. „Ауди“. Вещото лице е изразило становище, че причина за настъпването на ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Ауди А6“, обяснявайки, че съобразно наличните данни по делото опасността за водача на лек автомобил „Мерцедес С500, 4 матик“ е възникнала внезапно, поради което този водач не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП. Оплакванията във въззивната жалба за останали неизяснени факти досежно скоростта на водачите, предприемане на спасителна маневра, опасна зона за спиране, са неоснователни. Вещото лице е дало отговор, че водачът на лек автомобил "Мерцедес С500, 4 матик" не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, тъй като опасността – навлизането на лекия автомобил "Ауди А6" на платното за движение е настъпило внезапно за водача на лек автомобил "Мерцедес С500, 4 матик". По отношение на скоростта на движение и на опасната зона за спиране, вещото лице е дало отговор, че по делото не се съдържат достатъчно данни, въз основа на които да се отговори на тези въпроси. За внезапно възникналата опасност свидетелстват и показанията на двамата свидетели.

При все това, механизма на ПТП, отразените в протокола за ПТП факти, както и заключението на вещото лице не се оборват с показанията на разпитаните по делото двама свидетелите. С показанията си тези лица не допринасят за изясняване на исканите от жалбоподателя въпроси, тъй като свидетелите не заявяват с категоричност данни, от които да се променят вече направените констатации. Свидетели - участници в процесното ПТП, независимо един от друг пълно и последователно пресъздават обстановката при настъпване на произшествието, като всеки от двамата пресъздава собствените си действия непосредствено преди, а и след настъпването на удара. Така от казаното от тях може да се заключи, че на 05.10.2020 г свидетелят М. управлявал застрахования автомобил „Мерцедес С500, 4 матик“ с посока на движение от гр. Криводол към гр. Враца. Същата вечер свидетелят Н. бил на гости в местността Лиляшка могила и след това потеглил с автомобила си „Ауди А6“ за гр. Криводол. Движел се по черен път, като за включване в главния път имало поставен знак „Стоп“. Самият знак бил поставен по-навътре на пътя, а от двете страни на пътя имало храсти, които ограничавали видимостта. Освен това сочи, че точно там главният път правел остър завой и това допълнително ограничавало видимостта за идващи автомобили. Свидателят спрял на знака „Стоп“, огледал се е наляво и надясно, след

което предприел маневра ляв завой посока гр. Криводол. В същото време свидетелят М. се движел в този участък от пътят, който правел десен, а след това ляв завой, поради което пътят не позволявал движение с висока скорост. Непосредствено след левия завой от дясната страна на управлявания от него автомобил от черен път излязъл другият участващ в ПТП автомобил, който, намиращ се вече на средата на пътното платно, го блъснал. Свидателят М. нямал време да реагира, тъй като другият автомобил изскочил внезапно пред неговия и той го блъснал. Показанията на двамата свидетели се ползват с доверие и от въззивния съд. Въз основа на тях се потвърждават констатациите на вещото лице за посоката на движение на автомобилите, в частност предприетата маневра за ляв завой от л.а. „Ауди А6“, мястото на удара и преместването на автомобилите следствие на него, респ. местоположението им на платното след ПТП-то.

След установяване времето, мястото, начина /механизма/ и участниците в ПТП-то, на доказване подлежат вида и размера на претърпените вреди в резултат на случилото се. Вида и размера на вредите по делото от фактическа страна не може да се прием за спорен, тъй като оплакването на жалбоподателят се свежда до наличието на тотална щета, в който случай, според него, обезщетение се дължи само при представен документ за прекратена регистрация по арг. на чл. 390, ал. 2 КЗ, какъвто по делото не бил представен, както и до това, че дължимото обезщетение при тотална щета, представляващо от действителната стойност на автомобила към датата на ПТП, следва да се приспадне стойността на запазените части. При все това, за установяване на тези обстоятелства по делото са приети като доказателства опис – заключение по щета № 44010612027159/06.10.2020 г и допълнително заключение на САТЕ, от които се установява, че действителната пазарна стойност на лек автомобил „Мерцедес С500, 4 матик“ към датата на ПТП – 05.10.2020 г, е в размер на 24 568 лева, а общата стойност, необходима за отстраняване на настъпилите следствие на ПТП материални щети по автомобила, в т.ч. резервни нови оригинални части, боя, консумативи и труд, е в размер на 17 882 лева, в който случай е дадено заключение, че стойността на ремонта надвишава 70% от действителната стойност на автомобила и е нелице тотална щета. Вещото лице е посочило, че по делото не се съдържат данни, с които ответното застрахователно дружество да разполага относно общото състояние на автомобила към датата на ПТП – 05.10.2020 г, с оглед определяне дали има запазени части.

От доказателствата по делото се установява, че застрахователят е уведомен своевременно за настъпилото ПТП и е огледал застрахованото при него МПС, но е депозирал отказ по заведената при него щета.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е

действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. Съобразно обхвата на проверката по чл. 269, ал. 1 ГПК обжалваното решение е правилно, а въззивната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Предмет на проверка в настоящото производство е посоченото по-горе решение но само в осъдителната му част частта, с която е присъдено обезщетение в по-малък от посочения в исковата молба размер поради уважено възражение за прихващане с неплатена застрахователна премия. Ето защо, в тази отхвърлителна част, решението, като необжалвано, е влязло в сила.

Съгласно разпоредбата на чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. За да бъде ангажирана отговорността на ответника в хипотезата на предявен иск по чл. 405, ал. 1 КЗ следва да бъде осъществен сложен фактически състав, който включва следните елементи: 1) наличие на валидно учредено застрахователно правоотношение между страните; 2) настъпване на твърдяното застрахователно събитие в периода на осигуреното застрахователно покритие; 3) наличие на вреди, за които се претендира застрахователно обезщетение, възникнали в резултат от застрахователното събитие; 4) изпълнение на задълженията, поети от ищеца в качеството му на застрахован за заплащане на дължимата застрахователна премия, уведомяване на застрахователя за настъпило застрахователно събитие и представяне на необходимите документи за неговото установяване. При кумулативната даденост на тези предпоставки съгласно цитираната разпоредба в тежест на застрахователя възниква задължение за заплащане на застрахователно обезщетение на застрахования. Съгласно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса ищецът следва да докаже при условията на пълно главно доказване елементите от визирания фактически състав, за да установи основателността на исковата си претенция. Ответникът, от своя страна, носи тежестта за доказване на противопоставените възражения с оглед оборване на заведения иск.

В разглеждания случай от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява наличието на застрахователен договор за имуществена застраховка "Каско+" по Застрахователна полица № ***, сключена на 14.04.2020 г за лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“, собственост на „ПМ – ГРУП 2018“ ЕООД, с въззиваемото дружество „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, въз основа на който плащането на застрахователната премия е уговорено разсрочено на 4 вноски, всяка от които в размер на 420,71 лева, от които четири вноски платени са първите две. По силата на сключената застраховка въззивникът е поел задължение за заплащане на обезщетение в случай на застрахователно събитие, като в обсега на осигурената застрахователна защита е включен и риска "ПТП" /раздел II, чл. 2.3. във връзка с чл. 2.1.3. от ОУ/, за покриване на загубите или повредите, съответно наричани щети, от ПТП към датата на събитието и в границите на договорената застрахователна сума. Ищецът, от своя страна се е задължила да заплати на ответника застрахователна премия в размер и при условия, предвидени в полицата, като в случая не се спори относно

обстоятелството, че същата е изпълнила поетото от нея парично задължение като е платила две от дължимите застрахователни премии. Въззивният съд приема, че от процесната застрахователна полица се установява, че сключения между страните застрахователен договор е бил в сила и действащ към датата на настъпване на твърдяното от ищцата събитие и същото представлява покрит застрахователен риск съгласно раздел II, чл. 2.3. във връзка с чл. 2.1.3. от ОУ.

От доказателствата по делото, в това число протокол за ПТП и САТЕ, се установява, че събитие е станало на 05.10.2020 г в 21:40 часа на кръстовище между черен път в местността Лиляшка могила и път III-101 на км 9+870 участник 1 /л. а. „Ауди А6“/ при преминаване през кръстовище, регулирано с пътен знак, при наличие на пътен знак Б2 /Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство/, не спира, като отнема предимството и става причина за реализиране на ПТП с участник 2 /л.а. Мерцедес С500, 4 Матик“/. Изясненият механизъм не дава възможност да се обоснове някое от основанията за отказ на застрахователя да изплати обезщетение, уговорени в ОУ и предвидени в закона, а същото представлява покрит застрахователен риск съгласно раздел II, чл. 2.3. във връзка с чл. 2.1.3. от ОУ. В продължение, обстоятелствата въз основа на които застрахователят може да откаже да заплати дължимото обезщетение са нелимитивно изброени в чл. 408 КЗ. Така, застрахователят може да откаже плащане на обезщетение само: 1. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение; 2. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахователя с цел получаване на застрахователното обезщетение от друго лице; 3. при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие.

В отговора на исковата молба не е посочено на коя от трите хипотези се позовава ответника, като липсват твърдения за умисъл при причиняването на ПТП. Наведените в отговора възражения биха могли да се субсумират под третата хипотеза по чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ - при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие. Не е посочено обаче коя клауза на сключения договор при общи условия е била нарушена. В случай, че се касае за чл. 10.1 от Общите условия на ответника, а именно: „застрахованият е длъжен да пази и ползва МПС с грижата на добър стопанин, да го поддържа в добро състояние и да спазва техническите правила за неговата експлоатация“, в който случай на неизпълнение застрахователят е предвидил възможност да откаже или намали плащането /съгласно чл. 10.8 ОУ/ , съдът намира, че посоченото задължение касае единствено и само техническата поддръжка на автомобила, поради което нито неизпълнението на това задължение е значително с оглед интереса на застрахователя, нито е довело до възникване на застрахователното събитие, доколкото причина за настъпване на

конкретното ПТП е неспазването на правилата за движение от водача на л.а. „Ауди А6“, а не техническото състояние на застрахования автомобил. Поради това не е налице твърдяната предпоставка за освобождаване от отговорност на ответника.

Изрично в раздел II. Каско, чл. 2 „Покрити рискове“ е посочено като покрит застрахователен риск чл. 2.1.3. Пътно транспортни произшествия /ПТП/. В Общите условия не е поставено условие /а това би противоречало и на същността на застраховката Каско/, че ПТП следва да бъде извършено само безвиновно. Поради това твърдението на ответника, че евентуална вина на ищеца за настъпване на ПТП е основание за изключване на отговорността на застрахователя е несъстоятелно.

Като основание да се откаже плащане от застрахователя в отговора на исковата молба е направено позоваване на чл. 9.3.1 от ОУ, според който застрахователят може да откаже плащане на застрахователно обезщетение в случая, когато „във връзка с настъпването на застрахователно събитие, както и при предявяване на застрахователна претенция, застрахованият лично или чрез свой представител декларира пред застрахователя и/или пред компетентните органи обстоятелства за събитието, вида и размера на вредите и други, несъответстващи на действителните, както и в случаите, в които представи неистински документи или такива с невярно съдържание“. Направеното възражение, от една страна, се явява недоказано. От всички доказателства по делото е видно, че застрахованият е спазил изискването да уведоми своевременно застрахователят, посочвайки и представяйки нужните документи, които еднозначно свидетелстват за фактите по случая и не са констатирани разминавания, неистинност на тези документи или тяхно невярно съдържание. От друга страна, възражението трудно би могло да се определи като намиращо се в причинна връзка с настъпилото ПТП и/или със заявената претенция, поради което същото по смисъла на чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ и константната съдебна практика не би могло да обуслови отказ от изплащане на обезщетение. В този смисъл са решение № 15/12.04.2012 г. по т. д. № 454/2011 и решение № 18/05.03.2014 г. по т. д. № 350/2012 г., решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. и други.

С въззивната жалба е направено искане в условията на евентуалност да се намали обезщетението съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Същевременно, в отговора на исковата молба въззивникът-ответник пред районният съд не е направил това възражение, нито е описал с кои си действия застрахованият е допринесъл за настъпване на ПТП. Такова възражение е заявено само от привлеченото трето лице в помощ на ответника, от което няма подадена въззивна жалба, като възражението е направено с отговора на исковата молба от него и е обосновано с довода, че застрахованият не е предприел маневра за спиране, но от данните по делото е видно, че остава недоказано. Механизмът на ПТП е несъмнено изводим от доказателствата по делото, а вещото лице в отговор 4 от допълнителното заключение е дало отговор, че водачът на л.а. „Мерцедес С500, 4 матик“ не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП, тъй като опасността на пътя – навлизането на л.а. „Ауди А6“ на платното за движение, е настъпило внезапно в непосредствена близост до водата на първия автомобил, поради което не е имало време и разстояние за предприемане на

аварийно спиране. За внезапна поява на опасността свидетелстват и разпитаните по делото свидетели – водачите на двата автомобила. При тези мотиви направеното възражение се намира за неоснователно.

Съгласно чл. 390 ал. 1 и 2 КЗ преди изплащане на обезщетение, определено като тотална щета на моторно превозно средство, регистрирано в Република България, застрахователят изисква от потребителя на застрахователна услуга доказателство за прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство. С Решение № 44/02.06.2015 год. по т.д. № 775/2014 на ВКС, ТК, I т.о. е прието, че при тотална щета „дължимостта на обезщетението по чл. 208, ал. 1 КЗ /отм./, не е обусловена от факта на прекратяване на регистрацията към момент, предхождащ съдебното решение по иска. Съгласно чл. 193, ал. 3 КЗ /отм./, предпоставка за изплащане от застрахователя на обезщетение за тотална щета на МПС, е представянето на доказателства за прекратяване на регистрацията му. Т.е. изпълнението на административната процедура обуславя плащането, а не установяването на задължението по съдебен ред. Плащането от застрахователя може да бъде доброволно (без да е налице съдебно производство) или в изпълнение на влязло в сила решение. И в двата случая, изпълнението/неизпълнението на задължението за deregистрация и представянето пред застрахователя на доказателства за това, *има значение за началния срок на забавата*, но не и за основателността на претенцията за главницата (застрахователно обезщетение)”. Същото е възприето и в Решение № 59/12.06.2015 год. по т.д. № 1256/2014 на ВКС, ТК, II т.о. Поради това в съдебното производство не е елемент от фактическия състав по иска, доказването на прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство. Дали увреденото лице ще избере икономически по-целесъобразното възстановяване на вредите чрез замяната на старата вещ с нова или не, е въпрос на личен избор, който няма отношение към отговорността на застрахователя. Същият е ограничен в обхвата на дължимото обезщетение до реалните вреди по пазарна стойност на автомобила.

Друг спорен по делото въпрос е за размера на обезщетението при тотална щета. Изяснено е и страните не спорят, че в резултат на ПТП-то стойността на щетите надвишава 70% от действителната стойност на автомобила, поради което и по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ е налице „тотална щета“. При пълно погиване на застрахования лек автомобил - при т. нар. „тотална щета” по смисъла на чл. 193, ал. 4 КЗ, отм., респ. 390, ал. 2 КЗ (увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надвишават 70 на сто от действителната му стойност), при което ремонтът на увредената вещ е икономически необоснован (нецелесъобразен), дължимото застрахователно обезщетение се определя по средни пазарни цени на погиналата вещ.

В съдебната практика се приема, че действителната вреда към дена на настъпване на застрахователното събитие е по-малката от двете суми – стойността на ремонта или стойността на тоталната щета. Това произтича от икономическата обусловеност на законовите разпоредби, тъй като вредите при тоталната щета са ограничени до размер на стойността, за която може да се получи вещ от същото качество /пазарната стойност на автомобила/, т.е. ако стойността за възстановяване на същата вещ е близо до или над

пазарната стойност на автомобила, е по-целесъобразно и икономически обосновано да бъде заменена старата вещ с нова от същото качество, вместо да бъдат влагани средства за възстановяването ѝ. Поради това и тази стойност определя действителните вреди на увреденото лице. Без значение е дали застрахованото лице ще предпочете да ремонтира автомобила си или да го свали от отчет, вредата остава една и съща като стойност.

Споделят се твърденията във въззивната жалба, че в случай, че при т. нар. „тотална щета” са останали годни автодетайли или агрегати, застрахователят трябва да установи това обстоятелство и факта, че те биха могли да бъдат отделени без значителни трудности от автомобила и да бъдат продадени на вторичния пазар, а в противен случай от дължимото застрахователно обезщетение следва да се приспадне само стойността на погиналия автомобил, продаден на скрап. По делото обаче не се съдържат доказателства за наличието на запазени части, нито за предаване на автомобила за скрап. Както се посочи, това установяване е в тежест на застрахователя – настоящия въззивник, който не е предприел нужните действия, за да обоснова възражението си. По тази причина следва да понесе последиците от своето бездействие. Ето защо при определяне на обезщетението се съобрази изчислената стойност на погиналата вещ по средни пазарни цени от 24568,00 лева, размера на търсената сума – 17016,36 лева, сумата, представляваща средната пазарна стойност за подмяна на увредения автодетайл с нов оригинален – 17882,00 лева, и застрахователната сума – не повече от 24960,00 лева. След съобразяване на начина на определяне размера на обезщетението и липса на доказателства за запазени части и предаване на автомобила на скрап, чиято тежест е възложена на застрахователя, в рамките на претендираното и застрахователната сума, обезщетението възлиза на 17016,36 лева. Именно тази сума е приел за дължима и районният съд, от която е приспаднал съгласно уваженото възражение за прихващане сумата за дължима и неплатена застрахователна премия за две вноски в общ размер на 841,44 лева.

Основателността на главния иск обуславя основателност на искането за присъждане на лихва за забава.

Като е достигнал до същите изводи, районният съд е постановил решение, което като правилно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на делото разноски се дължат на въззиваемото дружество „ПМ-Груп 2018“ ЕООД. Разноски за адвокатско възнаграждение за оказано процесуално представителство пред въззивния съд в размер на 1050,00 лева са своевременно претендирани и са представени доказателства за реалното им заплащане, поради което и за тази сума въззивникът следва да бъде осъден да заплати. Въззивният съд намира за неоснователно направеното от третото лице-помага на страната на ответника, тъй като съобразно материалния интерес по делото, разноските за адвокатско възнаграждение не надхвърлят значително минимума по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК Окръжен съд - Враца, в настоящия съдебен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260047 от 17.06.2022 г, постановено по гр.д. № 1194/2021 г по описа на Районен съд – Враца, **в частта**, с която „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от К. Ч. – главен изпълнителен директор и Б. В. – изпълнителен директор, е осъден да заплати на „ПМ-Груп 2018“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя П. М. Н., на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сумата от 16174,92 лева, представляваща застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско+“ по Застрахователна полица № ***/14.04.2020 г за вреди, причинени на лек автомобил „Мерцедес С 500, 4 матик“ с рег. № ВР***СХ от настъпило на 05.10.2020 г ПТП на главен път Враца-Криводол, за което е образувана щета № 44010612027159, ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпилото писмо за отказ за изплащане на обезщетение – 15.10.2020 г., до окончателното ѝ погасяване.

ОСЪЖДА „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от К. Ч. – главен изпълнителен директор и Б. В. – изпълнителен директор, да заплати на „ПМ-Груп 2018“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя П. М. Н., сумата от 1050,00 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за оказано процесуално представителство пред въззивния съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

В останалата част, решение № 260047 от 17.06.2022 г, постановено по гр.д. № 1194/2021 г по описа на Районен съд – Враца, като необжалвано, е влязло в сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____